

Men noget af det, som jeg tror virkelig skiller vandene, er spørgsmålet om den tvungne opfølgning og folks rettigheder i den forbindelse.

Det er sådan, at hvis en person, der skal udskrives fra et psykiatrisk hospital, f.eks. nægter at medvirke til en udskrivningsaftale, kan lægen i samarbejde med relevante parter lave en konkret koordineringsplan, og hvis den ikke følges, kan der blive pålagt tvungen opfølgning.

Det er imidlertid også sådan, at en koordineringsplan ikke kan ankes af den enkelte borger, og det vil sige, at vi står i en situation, at når en borger i samfundet ikke kan anke en pålagt behandling og nægter at følge det, den pågældende er pålagt, er der ingen retsbeskyttelse. Så er der ikke andre muligheder end enten at gå under jorden eller modsætte sig på en anden facon og dermed risikere, at politiet henter en og bringer en på hospitalet til tvungen opfølgning.

Jeg vil godt spørge helt konkret: Bekymrer det ikke ordføreren, at vi er ude i en så retsløs tilstand for de borgere?

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

Vi har i Venstre forholdt os meget til det, der ligger i lovforslaget angående det retslige.

Det er jo sådan, at hvis det bliver indskrevet i koordinationsplanen, at patienten er omfattet af tvungen opfølgning, skal ikke kun patienten, men også de involverede parter, der skal støtte patienten, følge det, der står i koordinationsplanen. Men hvis den pågældende ikke kan leve op til det, og man siger, at her er det nødvendigt at bruge reglen om tvungen opfølgning, har den pågældende jo ret til at indanke den beslutning, både for Det Psykiatriske Patientklagenævn og for civilretten.

Kl. 14.20

(Kort bemærkning).

Majbrit Berlau (EL):

Jeg er udmærket klar over, at man har mulighed for at anke spørgsmålet om tvungen opfølgning, men man har rent faktisk ikke mulighed for at anke koordineringsplanen, og det er jo første skridt på vejen til en deroute og en retsløs situation for de borgere.

Problemet er, at en koordineringsplan, der er etableret uden medvirken fra den enkelte borger, ikke kan ankes, selv om den beskriver et behandlingsforløb med tvangsmedicinering eller bare brug af medicin, som den enkelte borger selv ved ikke er god for ham eller hende. Derfor

står vi i en situation, hvor folk – som vi har hørt flere eksperter udtale – risikerer at måtte gå under jorden for at undgå systemets overgreb med en eller anden form for tvangsmedicinering. Alerede her mener jeg, at kæden hopper af, og at vi placerer de her borgere i en retsløs tilstand, og det er i virkeligheden det, mit spørgsmål går på: Er det ikke et problem, at psykiatriske brugere ikke har samme retstilstand her i samfundet som patienter i det somatiske system, der f.eks. har kræft, diabetes osv.?

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

Nu er jeg ikke jurist, så jeg vil ikke gøre mig klog på alle paragraffer i retsplejeloven. Men jeg er af den overbevisning, at man kan anke en koordinationsplan til det pågældende amt eller i fremtiden til den pågældende region, lige så vel som man kan påklage andre afgørelser i sundhedsvæsenet.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg deler til fulde fru Birgitte Josefsens bekymring over de forhold, som nogle psykiatriske patienter lever under, og vi er enige om, at det, der er centralt, er at hjælpe og bistå de allerdårligste patienter.

Men jeg vil godt spørge fru Birgitte Josefsen, om det ikke gør indtryk, at Dansk Psykiatrisk Selskab afviser forslaget om tvungen opfølgning med tvangsmedicinering. Vi skal jo huske, at det er depotmedicin, som muligvis kan give nogle meget alvorlige bivirkninger, og i diskussionen har bl.a. landsforeningen af aktive psykiatribrugere påpeget angsten for, at man simpelt hen kan dø, fordi der ikke er tilstrækkelig overvågning i perioden efter tvangsmedicinering med denne depotmedicin.

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

Jeg har bemærket, at Dansk Psykiatrisk Selskabs hørings svar er delt i to blokke, og det vil jo sige, at der ikke er enighed om det hørings svar, der er afgivet. Jeg vil også gøre den bemærkning, at jeg op til behandlingen af lovforslaget har gjort mig den ulejlighed at tage rundt sammen med nogle andre og høre, hvad de, der udfører praktisk arbejde i psykiatrien rundtomkring i landet, siger. Vandene er meget skilte på området, og det vil sige, at nogle taler for, og nogle taler imod.